

LBRIS

We know
books

REBECCA YARROS

Traducere din engleză de
Maria-Mădălina Udrescu

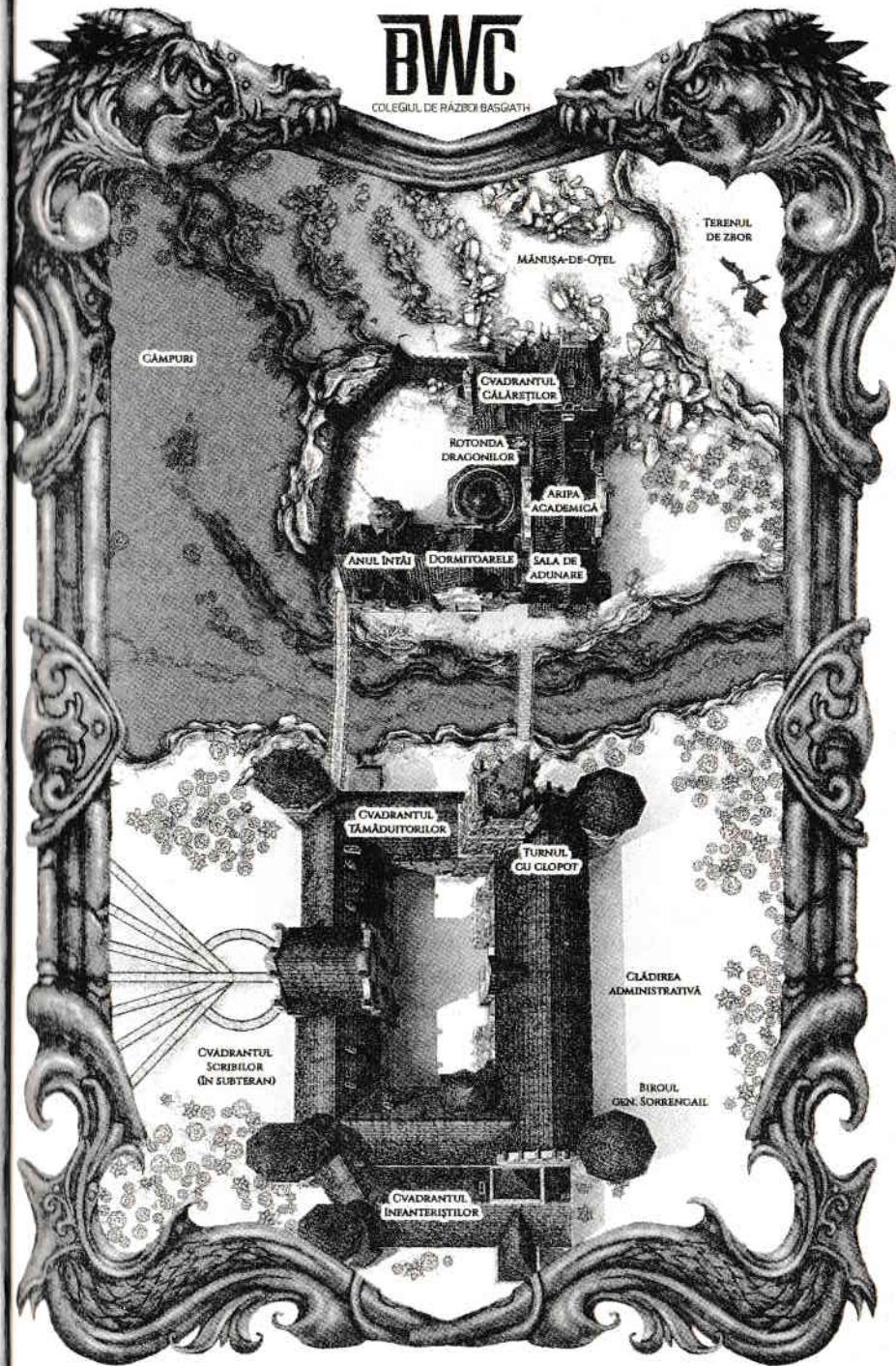

STORIA
BOOKS

LBRIS

We know
books

Următorul text a fost transcris integral din navarriană în limba modernă de către Jesinia Neilwart, curatorul Cvadrantului Scribilor de la Colegiul de Război Basgiath. Toate evenimentele sunt reale, iar numele au fost păstrate, pentru a onora curajul celor căzuți.
Fie ca sufletele lor să fie încredințate lui Malek!

Un dragon fără călărețul lui e o tragedie.
Un călăreț fără dragonul lui e mort.

— ARTICOLUL UNU, SECȚIUNEA UNU
CODEXUL CĂLĂREȚILOR DE DRAGONI

CAPITOLUL 1

Ziua Recrutării e întotdeauna cea mai periculoasă. Poate de aceea răsăritul e deosebit de frumos în această dimineață – pentru că sunt conștientă că ar putea fi ultimul.

Strâng curelele rucsacului greu din pânză și urc abia târându-mi picioarele treptele late ale fortăreței de piatră pe care o numesc acasă. Când ajung pe coridorul de piatră care duce la biroul generalului Sorrengail, abia respir din cauza efortului, iar plămânii mă ard. Asta mi-au oferit șase luni de antrenamente fizice intense – abilitatea de a urca cu greu șase etaje, cu un rucsac de aproape paisprezece kilograme.

Am încurcat-o rău de tot.

Miile de tineri în vârstă de douăzeci de ani, care așteaptă dincolo de porți ca să-și preia îndatoririle cvadrantului ales, sunt cei mai inteligenți și puternici din Navarre. Sute dintre ei au fost antrenați încă de la naștere pentru Cvadrantul Călăreților, pentru șansa de a deveni membri ai elitei. Eu am avut la dispoziție exact șase luni.

Gărzile lipsite de orice fel de expresie care flanchează vestibulul larg din capătul palierului îmi evită privirea când trec pe lângă ele, dar asta nu-i o noutate. De fapt, să fiu ignorată e cel mai bun lucru care mi se poate întâmpla.

Colegiul de Război Basgiath nu e renumit pentru blândețea arătată față de... ei bine, față de nimeni, nici măcar față de aceia dintre noi ale căror mame se află la conducere.

Fiecare ofițer navarrian, indiferent că alege să fie instruit drept tămăduitor, scrib, infanterist sau călăreț, e format între aceste ziduri pline de cruzime mai bine de trei ani și șlefuit în meșteșugul armelor, ca să asigure protecția granițelor noastre montane împotriva atacurilor violente ale regatului Poromiell și ale călăreților săi de grifoni. Cei slabi nu supraviețuiesc aici, mai ales în Cvadrantul Călăreților. Se asigură dragonii de asta.

— O trimiți la moarte! tună o voce familiară prin ușa groasă de lemn a generalului, iar respirația mi se accelerează.

Există o singură femeie pe întreg continentul suficient de nebună încât să ridice tonul la general, dar se presupune c-ar trebui să fie la graniță, cu Aripa de Est. *Mira*.

Din birou se aude un răspuns înăbușit, iar eu întind mâna spre clanță.

— N-are nicio șansă! strigă *Mira*, în timp ce trag cu putere de ușa masivă, însă greutatea rucsacului se deplasează înainte și aproape că mă dărâmă. *La dracu'!*

Generalul înjură din spatele biroului. Între timp, mă agăț de spătarul canapelei stacojii, tapisate, ca să-mi recapăt echilibrul.

— La naiba, mamă, nici măcar nu-și poate căra rucsacul! izbucnește *Mira*, care se repede spre mine.

— Sunt bine!

Obrajii îmi iau foc de rușine și mă chinui să mă ridic. S-a întors de nici cinci minute și deja încearcă să mă salveze. *Fiindcă trebuie să fii salvată, neghioabo!*

Nu vreau asta. Nu vreau să am *nimic* de-a face cu toate raturile astea din Cvadrantul Călăreților. Doar nu-mi doresc să mor. Ar fi fost mai bine dacă picam examenul de admitere la Basgiath și mergeam direct în armată, la fel ca majoritatea recruților. Dar *chiar* mă pot descurca cu rucsacul. Și o *voi* face de una singură.

— Ah, Violet!

Doi ochi căprui, plini de îngrijorare, se uită în jos la mine, în timp ce brațe puternice îmi cuprind umerii.

— Bună, *Mira*!

Un zâmbet îmi înalță colțurile gurii. S-ar putea să fie aici ca să-și ia rămas-bun, dar, chiar și așa, sunt bucuroasă să-mi revăd sora, pentru prima dată de ani buni.

Privirea i se îmblânzește, iar degetele i se încordează pe umerii mei de parcă ar vrea să mă tragă într-o îmbrățișare, însă se retrage și se așază lângă mine, cu fața spre mama noastră.

— Nu poți face asta!

— Am făcut-o deja, spune mama, iar când dă din umeri, cutele uniformei negre, mulate, se ridică și coboară odată cu mișcarea.

Pufnesc sfidător. S-a ales praful de speranța unei amânări! Nu că ar fi trebuit să mă aștept vreodată la așa ceva sau să sper la vreun dram de milă din partea unei femei care a ajuns faimoasă tocmai pentru lipsa ei.

— Atunci *desfă-o!* spumegă *Mira*. Și-a petrecut toată viața pregătindu-se să devină scrib. N-a fost crescută să devină călăreț.

— Păi, cu siguranță nu-ți seamănă, nu-i așa, locotenent Sorrengail?

Mama își proptește brațele pe tăblia imaculată a biroului și se apleacă înainte, fără să se așeze, cântărindu-ne din priviri cu ochii ei îngustați, în care se oglindesc dragonii încrustați pe picioarele masive ale mobilierului. Nu am nevoie de puterea interzisă a citirii minții ca să știu exact ce vede.

La douăzeci și șase de ani, *Mira* e o versiune mai tânără a mamei. E înaltă, cu mușchi puternici, tonifiați după ani întregi de antrenamente și sute de ore petrecute pe spatele dragonului ei. Pielea îi strălucește realmente de sănătate, iar părul brun-auriu e tuns scurt, la fel ca al mamei, ca să n-o incomodeze în luptă. Dar, dincolo de înfățișare, sora mea afișează

aceeași aroganță, aceeași convingere neșămutată că aparține cerului. E călăreț până-n măduva oaselor.

E tot ce eu nu sunt, iar clătinatul dezaprobat din cap al mamei dă de înțeles că-mi împărtășește părerea. Sunt prea scundă. Prea fragilă. Puținele rotunjimi pe care le am ar trebui să fie mușchi, dar trupul meu trădător mă face rușinos de vulnerabilă.

Mama se îndreaptă spre noi, cizmele ei negre, lustruite, sclipind în luminile-magice care pâlâie din torțele de pe pereți. Îmi prinde capătul împletituri lungi, apoi pufnește disprețuitor la vederea porțiunii în care șuvițele castanii încep să piardă din căldura culorii și să se decoloreze treptat într-un argintiu metalic, ca de oțel, spre vârfuri. În cele din urmă, îi dă drumul.

— Piele palidă, ochi spălăciți, păr tern.

Căutătura ei taie în carne vie, până în adâncul sufletului meu, și îmi smulge fiecare fărâmă de încredere.

— Parcă febra ți-a furat toată culoarea odată cu puterea, continuă ea, apoi mâhnirea îi fulgeră în ochi și se încruntă. I-am spus să nu te țină în biblioteca aia.

Nu-i prima oară când o aud blestemând boala care aproape că a ucis-o când era însărcinată cu mine sau biblioteca pe care tata a transformat-o în a doua mea casă, după ce au fost reparați aici, la Basgiath, ea ca instructoare, iar el ca scrib.

— Iubesc biblioteca aia, o contrazic.

A trecut mai bine de un an de când inima lui a încetat să mai bată, iar Arhivele sunt încă singurul loc din fortăreața asta uriașă pe care îl mai pot numi acasă, singurul loc în care încă mai simt prezența tatălui meu.

— Ai vorbit ca fiica unui scrib, spune mama încet și, pentru o clipă, o întrezăresc pe femeia care a fost pe când trăia tata.

Mai sensibilă. Mai blândă... cel puțin cu propria familie.

— Sunt fiica unui scrib.

Spatele meu urlă de durere, așa că las rucsacul să-mi alunec de pe umeri, ghidându-l spre podea, și reușesc, pentru

prima dată de când mi-am părăsit camera, să-mi umplu complet plămâni cu aer.

Mama clipește, iar femeia blândă dispare și rămâne doar generalul.

— Ești fiica unui călăreț, ai douăzeci de ani, iar astăzi e Ziua Recrutării. Te-am lăsat să-ți termini pregătirea, dar, așa cum ți-am spus primăvara trecută, niciunul dintre copiii *mei* nu va intra în Cvadrantul Scribilor, Violet!

— Pentru că scribii sunt inferiori călăreților? mormăi, știind foarte bine că în vârful ierarhiei sociale și militare se află călăreții.

Ajută și faptul că dragonii de care sunt legați prăjesc oamenii ca să se amuze.

— Da! îmi răspunde ea, pierzându-și calmul obișnuit. Și dacă îndrăznești să pui azi piciorul în tunelul care duce către Cvadrantul Scribilor, o să te smulg de acolo de coada aia ridicolă și o să te pun eu însămi pe Parapet.

Mi se întoarce stomacul pe dos.

— Tata n-ar fi vrut una ca asta! protestează Mira și gâtul i se acoperă de roșeață.

— L-am iubit pe tatăl vostru, dar el e mort, spune mama, de parcă ar fi vorbit despre vreme. Mă îndoiesc că-și dorește prea multe zilele astea.

Trag aer în piept, dar îmi mușc limba. Dacă mă cert cu ea, nu o să rezolv nimic. Niciodată nu m-a ascultat și n-o va face nici azi.

— Trimiterea lui Violet în Cvadrantul Călăreților echivalează cu o condamnare la moarte.

Se pare că Mira nu se dă bătută. Se ceartă încontinuu cu mama, iar partea frustrantă e că ea a respectat-o mereu pentru asta. Trăiască dublul standard!

— Nu e destul de puternică, mamă! Și-a rupt deja brațul anul ăsta, se alege cu o entorsă o dată la două săptămâni și nu e suficient de înaltă ca să încalce un dragon îndeajuns de mare ca s-o țină în viață într-o bătălie.

— Pe bune, Mira?

Ce naiba? Îmi strâng mâinile în pumni, înfigându-mi unghiile în palme. Să știu că șansele mele de supraviețuire sunt minime e una. S-o ascult pe sora mea cum îmi aruncă în față toate neputințele e cu totul altceva.

— Vrei să spui că sunt slabă?

— Nu, zice Mira, care mă strânge de mână. Doar... fragilă.

— Nu-i cu nimic mai bine.

Dragonii nu se leagă de femeii *fragile*. Le incinerează.

— Deci e mică.

Mama mă măsoară din cap până-n picioare, analizând cum îmi vin tunica de culoare crem, prinsă cu o curea, și pantalonii, ambele veșminte alese în această dimineață pentru potențiala mea execuție.

— Ce facem acum, lista defectelor mele?

— N-am spus că e un defect, zice mama, apoi se răsuțește spre sora mea. Mira, Violet se confruntă cu mai multă durere până la prânz, decât o faci tu într-o săptămână. Dacă vreunul dintre copiii mei e capabil să supraviețuiască în Cvadrantul Călăreților, ea e aceea.

Îmi ridic sprâncenele. Cuvintele ei aduc izbitor de mult cu un compliment, dar în cazul mamei nu pot fi niciodată pe deplin sigură.

— Câți dintre candidați au murit în Ziua Recrutării, mamă? Patruzeci? Cincizeci? Atât de nerăbdătoare ești să mai îngropi un copil? răbufnește Mira, spumegând de furie.

Mă crispez când temperatura din cameră scade brusc, din pricina pecetii de mână a furtunilor, o putere a mamei pe care o canalizează prin dragonul ei, Aimsir.

La menționarea fratelui meu, simt un junghi în inimă. În cei cinci ani care au trecut de la moartea lui Brennan și a dragonului său, în lupta împotriva rebeliunii tyriene din sud, nimeni n-a avut curajul să le rostească numele. Pe mine mă tolerează și pe Mira o respectă, dar pe Brennan mama chiar l-a iubit.

Și tata l-a iubit. Durerile lui din piept au început imediat după moartea fratelui meu.

Mama și-a încleștat maxilarul, iar în ochii ei ațintiți asupra Mirei mocnește furia, prevestind o pedeapsă cruntă.

Sora mea înghite în sec, dar rămâne pe poziție în competiția privirilor amenințătoare.

— Mamă, încep. N-a vrut să spună că...

— Ieși. Din. Cameră. Locotenent! mă întrerupe mama, iar cuvintele i se transformă în nori de abur în biroul nefiresc de rece. Înainte să raportez că ți-ai părăsit unitatea fără învoire.

Mira își îndreaptă postura, dă o dată din cap, se răsuțește pe călcâie cu precizia unui militar, apoi se îndreaptă spre ușă, fără un cuvânt în plus, înhățând un rucsac mic în drum spre ieșire.

E prima dată, de luni bune, când rămân singură cu mama. Când ochii ei îi întâlnesc pe-ai mei, inspiră adânc și temperatura crește.

— La examenul de admitere te-ai încadrat în primul sfert de candidați la viteză și agilitate. Te vei descurca bine. Toți cei din familia Sorrengail se descurcă bine.

Își trece dosul degetelor peste obrazul meu, abia atingându-mi pielea.

— Semeni atât de mult cu tatăl tău, șoptește, după care își drege glasul și se îndepărtează câțiva pași.

Bănuiesc că nu există premii pentru merite deosebite în disponibilitate emoțională.

— Nu-mi va fi permis să te recunosc în următorii trei ani, continuă ea, sprijinindu-se cu spatele de marginea biroului. În calitate de general aflat la conducerea Basgiathului, voi fi ofițerul tău superior.

— Știu.

Asta e cea mai mică dintre grijile mele, având în vedere că abia dacă mă bagă în seamă acum.

— Nu vei avea parte de niciun tratament preferențial doar

pentru că ești fiica mea. Vor fi chiar mai duri cu tine, ca să vadă de ce ești în stare, adaugă ea, arcuindu-și o sprânceană.

— Știu exact ce mă așteaptă.

Am procedat bine că m-am antrenat cu maiorul Gillstead în ultimele luni, de când mama și-a făcut cunoscută hotărârea.

Oftează și se străduiește să zâmbească.

— Atunci, se pare că te voi vedea în vale, la Treierat, candidate. Deși până la apus vei fi cadet, presupun.

Sau voi fi moartă.

Niciuna dintre noi nu rostește cuvintele.

— Mult noroc, candidat Sorrengail! spune ea înainte să se întoarcă în spatele biroului, punându-mă, pur și simplu, pe liber.

— Mulțumesc, generale!

Salt pe umeri rucsacul și ies din birou. Un membru al gărzii închide ușa în urma mea.

— E nebună de legat! strigă Mira din mijlocul vestibulului, stând chiar între doi soldați.

— O să-i spună c-ai zis asta.

— De parcă ei n-ar ști deja! spune ea printre dinții încleștați. Să mergem! A mai rămas doar o oră până când trebuie să se prezinte la raport toți candidații, iar din zbor am văzut sute așteptând la porți.

O ia din loc și mă conduce în jos pe șirurile de trepte din piatră, prin coridorul care duce spre camera mea.

Ei, bine... *fosta* mea cameră.

În cele treizeci de minute în care am lipsit, toate lucrurile mele personale au fost împachetate în lăzi, stivuite acum într-un colț. Mă cuprinde un sentiment de groază, dar rămân cu picioarele înfipte în podeaua din lemn masiv. Mi-a îngrămădit toată viața în niște cutii.

— Trebuie să recunosc că e al naibii de eficientă, bombăne Mira.

Se întoarce spre mine și mă măsoară din cap până-n picioare într-o evaluare fățișă.

— Am sperat că o voi convinge să se răzgândească. N-ai fost niciodată sortită să faci parte din Cvadrantul Călăreților.

— Ai menționat deja asta, spun, ridicând o sprânceană. În mod repetat.

— Îmi pare rău!

Mira tresare, apoi se așază deodată pe podea și-și golește rucsacul.

— Ce faci?

— Același lucru pe care l-a făcut și Brennan pentru mine, spune ea încet, iar un nod dureros mi se pune în gât. Poți mânui o sabie?

Clatin din cap.

— E prea grea. Totuși sunt destul de rapidă cu pumnalele.

Chiar sunt al naibii de rapidă. De fapt, extrem de rapidă. Acolo unde îmi lipsește puterea, compensez cu viteza.

— Mă gândeam eu. Bun! Acum dă-ți jos rucsacul și scoate-ți cizmele alea oribile!

Sora mea caută printre lucrurile pe care le-a adus și-mi întinde o altă pereche de cizme și o uniformă neagră.

— Îmbracă-te cu astea!

— Ce e-n neregulă cu rucsacul meu? o întreb, scoțându-l oricum.

Îl deschide imediat și se apucă să arunce din el toate lucrurile pe care le împachetasem cu atâta grijă.

— Mira! Mi-a luat toată noaptea să-l fac!

— Cari mult prea multe lucruri, iar cizmele tale sunt o capcană a morții. O să aluneci de pe Parapet cu tălpile astea netede. Ți-am adus o pereche de cizme cum poartă călăreții, cu tălpi cauciucate, în caz că ai nevoie, iar acum, draga mea Violet, ai nevoie de ele mai mult decât oricând.

Cărțile încep să zboare și să aterizeze pe lângă lăzi.

— Hei, pot să iau cu mine doar ce pot căra și le vreau pe alea!

Mă avânt după următoarea carte, înainte să apuce s-o azvârle, și abia reușesc să-mi salvez colecția preferată de legende întunecate.

— Ești dispusă să mori pentru ele? mă întreabă Mira, cu o privire extrem de serioasă.

— Le pot căra.

Nu e deloc bine ce se întâmplă. Se presupune c-ar trebui să-mi dedic întreaga viață cărților, nu să le arunc într-un colț ca să-mi ușurez rucsacul.

— Nu. Nu poți. De-abia dacă ai de trei ori greutatea rucsacului, Parapetul are cam patruzeci și cinci de centimetri lățime și se află la șaiszeci de metri deasupra pământului, iar ultima dată când m-am uitat pe fereastră, se apropiau nori de furtună. N-o să-ți ofere nimeni vreo amânare din cauza ploii, doar fiindcă podul ar putea fi un pic alunecos, surioară. O să cazi. O să mori. Acum ai de gând să mă ascuți? Sau vrei să fii pe lista candidaților morți, la apelul de mâine-dimineată?

Nu-mi recunosc deloc sora mai mare în călărețul care stă în fața mea. Femeia asta are o minte brici, e vicleană și cam crudă. A supraviețuit celor trei ani petrecuți la colegiu și s-a ales cu o singură cicatrice, cea pe care i-a făcut-o chiar propriul dragon în timpul Treieratului.

— Pentru că doar asta vei ajunge. O altă piatră funerară. Un alt nume gravat în piatră. Renunță la cărți!

— Tata mi-a dăruit-o pe asta, șoptesc strângând cartea la piept.

Chiar dacă e doar o carte pentru copii, o simplă colecție de povești care ne avertizează în privința magiei ispititoare și chiar îi demonizează pe dragoni, e tot ce mi-a mai rămas.

Mira oftează.

— E cumva cartea aceea veche de povestiri folclorice, despre paraziții care mânuiesc întunericul și wyvernii* lor? N-ai citit-o deja de o mie de ori?

* Creatură fantastică, înrudită cu dragonul, reprezentată adesea pe scuturile medievale, care are două picioare, coada acoperită cu spini otrăvitori și nu scuipă foc (n.t.).

— Probabil de mai multe ori, recunosc. Și se numesc *veninoși*, nu paraziți.*

— Tata și alegoriile lui! spune ea. Încearcă doar să nu canalizezi puterea înainte să te legi de un dragon, altfel te vei trezi cu monștri cu ochi roșii sub pat, așteptând ca dragonii lor cu două picioare să te înhațe și să te înroleze în armata lor întunecată.

Scoate din rucsac și ultima carte pe care o împachetasem și mi-o întinde.

— Renunță la cărți! repetă ea. Tata nu te poate salva. A încercat. Eu am încercat. Decizia îți aparține, Violet. Vrei să mori ca un scrib? Sau să trăiești ca un călăreț?

Cobor privirea spre cărțile pe care le țin în brațe și mă hotărâsc.

— Ești ca un ghimpe în coastă!

O pun pe cea cu legende în colț, dar păstrez celălalt tom și mă întorc spre sora mea.

— Un ghimpe în coastă care te va ține în viață. Asta despre ce e? mă provoacă ea.

— Cum să ucizi oameni, îi răspund și i-o dau înapoi.

Un zâmbet i se întinde lent pe chip.

— Bine. Pe asta o poți păstra. Acum du-te și schimbă-te, iar eu mă ocup de dezastrul ăsta!

Clopotul scoate un sunet strident deasupra noastră. Mai avem patruzeci și cinci de minute.

Mă îmbrac repede, dar mă simt de parcă toate lucrurile aparțin altcuiva, deși e evident că au fost ajustate pe mărimea mea. Tunica mi-e înlocuită cu o cămașă neagră, strâmtă, care îmi acoperă brațele, și-mi schimb pantalonii largi cu o pereche din piele, care-mi accentuează fiecare rotunjime. Apoi Mira mă ajută să-mi pun un corset tip vestă peste cămașă.

— Ca să nu-ți irite pielea, îmi explică ea.

— Seamănă cu echipamentul pe care îl poartă călăreții în luptă.

* Joc de cuvinte intraductibil prin care se face referire la asemănarea fonetică dintre cuvintele *venin* (veninos) și *vermin* (parazit) (n.t.).

Trebuie să recunosc că hainele arată destul de impresionant, chiar dacă mă fac să mă simt ca o impostoare. *Pe toți zeii, asta chiar se întâmplă!*

— Întocmai. Pentru că exact asta vei face. O să intri în luptă.

Combi-nația de piele și de o țesătură pe care nu o recunosc mă acoperă de la claviculă până la câțiva centimetri sub talie, mi se înfășoară peste șani și trece de umeri. Pipăi cu degetul tecile cusute în diagonală peste cutia toracică.

— Pentru pumnalele tale.

— Am doar patru, spun și le culeg din grămada de pe podea.

— O să câștigi mai multe.

Când îmi strecor lamele în teci, am impresia că inclusiv coastele mi se transformă în arme. Modelul e atât de ingenios, încât mânerule sunt ușor de apucat.

Abia mă recunosc în oglindă. Arăt ca un călăreț, dar mă simt în continuare ca un scrib.

Câteva minute mai târziu, jumătate dintre lucrurile pe care le împachetasem sunt îngrămădite în lăzi. Mira mi-a reorganizat rucsacul, eliminând tot ce a considerat inutil și aproape tot ce are o valoare sentimentală, turnându-mi în același timp sfaturi despre cum să supraviețuiesc în cvadrant. Apoi mă surprinde cu cel mai emoționant gest dintre toate – îmi spune să mă așez între genunchii ei, ca să-mi poată împleti părul într-o coroană.

Parcă aș fi din nou o copilă, nu o femeie în toată firea. Dar nu mă împotrivesc.

— Ce-i asta? o întreb și testez materialul de deasupra inimii, zgâriindu-l cu unghia.

— E ceva creat de mine, îmi explică ea, aranjându-mi împletitura dureros de strâns pe scalp. L-am făcut special pentru tine, cu solzii lui Teine cusuți în interior. Așa că ai grijă de el!

— Solzi de dragon?

Las capul pe spate ca s-o pot privi.

— Cum ai reușit? Teine e uriaș!

— Întâmplarea face să cunosc un călăreț care are puterea de a face lucrurile mari foarte mici, răspunde ea, apoi pe buze îi apare un zâmbet viclean. Iar lucrurile mici... mult, mult mai mari.

Îmi dau ochii peste cap. Mira mereu a vorbit mai mult despre bărbații din viața ei decât am vorbit eu despre... cei doi din viața mea.

— Mă întreb cât de mari?

Râde, apoi îmi smucește coada.

— Pleacă-ți capul! Ar fi trebuit să-ți tai părul.

Mă trage cu putere de șuvițe, astfel încât să fie lipite de creștet, apoi continuă să-mi împletească părul.

— E o povară la antrenamente și în bătălii, ca să nu mai vorbim despre faptul că te transformă într-o țintă uriașă. Nimeni nu mai are păr care se decolorează până devine argintiu, iar ceilalți candidați te-au luat deja în vizor.

— Știi foarte bine că pigmentul natural pare să dispară treptat, indiferent de lungime.

Ochii îmi sunt la fel de indeciși, un amestec de nuanțe de albastru cu chihlimbariu, de parcă nu preferă realmente o anumită culoare.

— În plus, lăsând la o parte grija tuturor cu privire la nuanța părului, e singurul lucru din înfățișarea mea care e perfect sănătos. Dacă l-aș tăia, ar fi ca și cum mi-aș pedepsi trupul pentru că în sfârșit face ceva bine, și nu e ca și cum aș simți nevoia să ascund cine sunt.

— Nu-i adevărat!

Îmi smucește coada și îmi trage capul pe spate, pironindu-și ochii într-ai mei.

— Ești cea mai inteligentă femeie pe care o cunosc. Să nu uiți asta! Minteai și e cea mai de preț armă. Fii mai deșteaptă decât ei! Ai înțeles?

Încuviințez, iar ea își slăbește strânsoarea, apoi îmi termină împletitura și mă saltă în picioare în timp ce continuă să

rezume ani de cunoștințe în cincisprezece minute precipitate, abia oprindu-se să răsuflă.

Fii cu ochii în patru! E bine să fii tăcută, dar ai grijă să nu-ți scape nimic și observă-i pe toți cei din jurul tău, ca să dobândești avantaje. Ai citit Codexul?

— De câteva ori.

Cartea cu reguli pentru Cvadrantul Călăreților e doar o frântură din lungimea celorlalte divizii. Probabil pentru că respectarea regulilor nu e punctul forte al călăreților.

— Bun. Atunci știi că toți ceilalți călăreți te pot ucide ori-când. Iar cei mai cruzi cadeti vor încerca s-o facă. Mai puțini candidați înseamnă șanse mai mari de reușită la Treierat. Niciodată nu sunt suficienți dragoni dispuși să se lege; în plus, cineva îndeajuns de nesăbuit încât să se lase ucis nu este demn de un dragon.

— Oricând, mai puțin când dorm. Atacarea unui cadet în timp ce doarme e o infracțiune pedepsită cu moartea. Articolul Trei...

— Da, dar asta nu înseamnă că ești în siguranță pe timpul nopții. Dacă poți, încearcă să dormi în asta.

Mă bate ușor peste partea din față a corsetului.

— Dreptul de a purta uniforma neagră a călăreților trebuie câștigat. Ești sigură că azi n-ar trebui să port tunica? o întreb, trecându-mi palma peste piele.

— Vântul de pe Parapet va umfla orice haină mai largă ca pe o pânză, îmi explică Mira, care-mi întinde rucsacul, acum mult mai ușor. Cu cât îți sunt mai mulțate veșmintele, cu atât îți va fi mai bine acolo sus și în ring, când vei începe să lupți. Poartă-ți tot timpul armura! Și ține-ți *tot timpul* pumnalele la îndemână, adaugă ea, înainte să-mi indice tecile fixate pe coapsele ei.

— Unii vor spune că nu le-am câștigat pe drept.

— Ești o Sorrengail, spune Mira, de parcă un asemenea răspuns ar fi suficient. La naiba cu ce zic ceilalți!

— Și nu crezi că solzii de dragon încalcă regulile?

— De-ndată ce te vei cățăra pe zid, lucrurile precum trișatul nu vor mai conta. Există doar supraviețuire sau moarte.

Bate clopotul. Au mai rămas doar treizeci de minute. Mira înghite în sec.

— A sosit timpul. Ești pregătită?

— Nu.

— Nici eu n-am fost, recunoaște ea, iar un zâmbet ironic îi înalță un colț al gurii. Cu toate că m-am antrenat toată viața.

— Nu voi muri azi.

Îmi arunc rucsacul peste umeri și-mi este mai ușor să respir decât azi-dimineață. E infinit mai lesne de manevrat.

Coridoarele din partea central-administrativă a fortăreței sunt bizar de liniștite, însă, pe măsură ce coborâm mai multe rânduri de scări, zgomotul de afară devine tot mai puternic. Mă uit pe ferestre: pe colinele înverzite, chiar sub poarta principală, mii de candidați îi îmbrățișează pe cei dragi și își iau rămas-bun. Din câte am observat în ceilalți ani, familiile rămân lângă candidați până la ultima bătaie de clopot. Cele patru drumuri care duc spre cetate sunt ticsite de cai și căruțe, în special pe porțiunea unde se unesc în fața colegiului, însă cele goale de la marginea câmpurilor îmi provoacă greață.

Acelea sunt pentru cadavre.

Chiar înainte de ultima cotitură care dă înspre curte, Mira se oprește.

— Ce e... *Of!*

Mă trage la pieptul ei și mă îmbrățișează cu putere în intimitatea relativă oferită de coridor.

— Te iubesc, Violet! Adu-ți aminte tot ce ți-am spus. Fă în așa fel încât să nu ajungi un alt nume pe lista morții! spune ea, cu un tremur în voce.

Îmi înfășor brațele în jurul surorii mele, strângând-o la rândul meu.

— Voi fi bine! îi promit.

Dă din cap, iar bărbia i se lovește ușor de creștetul meu.

— Știu. Hai să mergem!

Sunt ultimele cuvinte pe care mi le adresează înaintea să se retragă și să se îndrepte spre curtea aglomerată aflată dincolo de poarta principală a fortăreței. Adunați în calitate neoficială, instructorii, comandanții și chiar și mama noastră așteaptă ca nebunia din afara zidurilor să se transforme în ordinea din interiorul lor. Dintre toate ușile colegiului de război, poarta principală este singura prin care azi nu va păși niciun cadet, pentru că fiecare cvadrant are propria intrare și propriile facilități. Naiba să-i ia – călăreții au propria cetate! Niște nenorociți pretențioși și egoiști.

O urmez pe Mira și-o prind repede din urmă din câțiva pași mari.

— Găsește-l pe Dain Aetos! mă sfătuiește sora mea în timp ce traversăm curtea, îndreptându-ne spre porțile deschise.

— Pe Dain?

La gândul că-l voi revedea pe Dain, inima îmi bate mai tare și nici măcar nu încerc să-mi ascund zâmbetul. A trecut un an. Mi-a fost dor de ochii lui căprui, blânzi, și de felul în care râde, de parcă hohotele îi străbat fiecare parte din trup. Mi-a fost dor de prietenia noastră, de momentele în care am crezut că s-ar putea transforma, în circumstanțe favorabile, în ceva mai mult. Mi-a fost dor de felul în care mă privește, ca și cum aș fi cineva demn de luat în seamă. Cu alte cuvinte, mi-a fost dor... de el.

— Am plecat din cvadrant de trei ani, dar, din câte am auzit, se descurcă bine și te va proteja. Nu mai zâmbi așa! mă muștră Mira. Va fi în anul doi, adaugă ea și mă amenință cu degetul. Nu te încurci cu nimeni din anul doi! Dacă vrei să te culci cu cineva, iar asta ar trebui să se întâmple des – își ridică sprâncenele – ținând cont că nu vei ști niciodată ce-ți aduce ziua de mâine, atunci fă-ți de cap cu cei din anul tău. Nimic nu e mai rău decât cadetii care împrăștie zvonuri că te-ai culcat cu cineva ca să-ți asiguri spatele.

— Deci sunt liberă să mă culc cu oricine vreau din anul întâi, spun, cu un zâmbet abia schițat. Dar nu cu cei din anii doi și trei.

— Exact! aprobă ea și-mi face cu ochiul.

Trecem de porți, părăsim fortăreața și ne alăturăm haosului organizat din exterior.

Ca-n fiecare an, toate cele șase provincii ale Navarrei și-au trimis candidații pentru serviciul militar. Unii sunt voluntari. Unii ispășesc o pedeapsă. Majoritatea sunt recrutați. Singurul lucru pe care îl avem în comun aici, la Basgiath, e faptul că am luat examenul de admitere – atât proba scrisă, cât și testul de agilitate, pe care nu-mi vine să cred că l-am trecut –, ceea ce înseamnă că nu vom sfârși drept nutreț pentru prima linie de infanterie.

În atmosfera tensionată, plină de anticipare, Mira mă conduce pe poteca pietruită și tocită spre turnul de sud. Clădirea principală a colegiului e construită pe un versant al Muntelui Basgiath, lăsând impresia că se desprinde dintr-o creastă a vârfului. Structura vastă și formidabilă se înalță deasupra mulțimii de candidați temători și a familiilor înlăcimate, cu crenelurile sale impunătoare de piatră construite ca să protejeze uriașa fortificație din interior și cu bastioane de apărare plasate la fiecare colț, unul dintre ele găzduind clopotul.

O mare parte din mulțime se îngrămădește să se alinieze la baza turnului nordic, intrarea spre Cvadrantul Infanteriștilor. Majoritatea candidaților se îndreaptă spre poarta din spatele nostru, unde este Cvadrantul Tămăduitorilor, care ocupă toată partea sudică a colegiului. Invidia îmi strânge pieptul când îi observ pe câțiva mergând spre tunelul care duce în arhivele de sub cetate ca să se alăture Cvadrantului Scribilor.

Intrarea în Cvadrantul Călăreților nu e nimic altceva decât o ușă fortificată situată la temelia turnului, la fel ca cea a infanteriștilor, dinspre nord. Dar, spre deosebire de candidații la infanterie, care pot merge direct în cvadrantul lor de la nivelul

solului, noi, cei care ne dorim să ajungem călăreți, trebuie să ne cățărăm.

Când eu și Mira ne așezăm la coadă ca să mă înscriu, fac greșeala să-mi ridic privirea.

Mult deasupra noastră, traversând valea pe fundul căreia se află râul ce desparte colegiul principal de fortăreața și mai înaltă a Cvadrantului Călăreților, poziționată pe creasta sudică a muntelui, se află Parapetul, un pod de piatră a cărui menire în următoarele câteva ore e să separe candidații de adevărații cadeți.

Nu-mi vine să cred că voi lua parte la așa ceva!

— Și când mă gândesc că în toți acești ani m-am pregătit pentru examenul scris al scribilor, spun cu o undă de sarcasm în voce. Când de fapt ar fi trebuit să mă joc pe o bârnă.

Mira mă ignoră. Coada înaintează, iar candidații dispar dincolo de ușă.

— Nu lăsa vântul să te dezechilibreze!

Puțin mai în față, dincolo de următorii doi candidați, o femeie plânge în timp ce partenerul ei o desprinde cu forța de lângă un tânăr, apoi amândoi ies din rând și se retrag pe culmea dealului, cu lacrimile șiroind pe obraji, și se alătură mulțimii de rude care umple străzile. Nu mai sunt alți părinți înaintea noastră, doar câteva zeci de candidați, care se îndreaptă spre responsabilii cu listele.

— Menține-ți privirea pe pietrele din față și nu te uita în jos! spune Mira, iar trăsăturile chipului ei se înăspresc. Ține-ți mâinile întinse ca să-ți păstrezi echilibrul! Dacă îți alunecă rucsacul, aruncă-l! Mai bine să cadă el decât să te prăbușești tu.

Când mă uit peste umăr, am impresia că în spatele nostru s-au înghesuit în scurt timp câteva sute de candidați.

— Poate că ar trebui să-i las pe ei înaintea mea, șoptesc, cu inima cuprinsă de panică.

Ce naiba fac?

— Nu, răspunde Mira. Cu cât aștepti mai mult pe trepte –

face un semn spre turn – cu atât îți va fi mai frică. Traversează Parapetul înainte ca groaza să pună stăpânire pe tine!

Coada continuă să se miște, iar clopotul bate din nou. E ora opt.

Mai mult ca sigur, miile de candidați din spatele nostru s-au alăturat cvadrantelor alese, toți aliniindu-se ca să-și treacă numele pe listă și să-și înceapă antrenamentul.

— Concentrează-te! pufnește Mira.

Îmi întorc brusc capul înainte.

— S-ar putea să sune cam dur, dar nu căuta să-ți faci prieteni acolo, Violet. Găsește-ți aliați!

În fața noastră mai sunt doar doi candidați. O femeie cu rucsacul plin, ai cărei pomeți înalți și față ovală îmi amintesc de reprezentările lui Amari, regina zeilor. Părul șaten-închis îi e prins în mai multe rânduri de împletituri scurte, care abia îi ating pielea la fel de întunecată a gâtului. Al doilea e băiatul blond, musculos, a cărui mamă plângea la pieptul lui. Cară un rucsac și mai mare.

Privesc dincolo de cei doi, spre biroul responsabililor cu listele, iar ochii mi se măresc de uimire.

— El e cumva..., șoptesc.

Mira își îndreaptă privirea într-acolo și murmură o înjurătură.

— Fiul unui separatist? Da. Vezi semnul strălucitor care începe din partea de sus a încheieturii? E o relicvă a rebeliunii.

Ridic sprâncenele de uimire. Singurele relicve despre care am auzit până acum sunt cele pe care le face un dragon când folosește magia ca să însemneze pielea călărețului de care se leagă. Însă acelea sunt un simbol al onoarei și al puterii și, în general, au forma dragonului care le dăruiește. Acestea seamănă cu niște vârtejuri și creștături ce par mai degrabă un avertisment decât o revendicare.

— Un dragon a făcut asta? șoptesc din nou.

Mira dă din cap.